

екъ мѫдрикъ въ инъ прѣлагаемъ, и всакомоу та-
дзику въ инъ прѣлагаемоу тоже сѫваєть. Неконъ
иже глаголъ въ иномъ та-дзицѣ красиъ, то въ дрѣ-
хъмъ некрасиъ; иже въ иномъ страшиъ, то въ
дрѣхъмъ нестрашиъ; иже въ иномъ чистиъ, то
въ дроуциъмъ нечистиъ. И еже имѧ моужъско, то
въ иномъ женъско, ако же се Грычъски: ватрахосъ
и потамосъ, Словѣнъски: жака и рѣка; и пакъ:
таласа, имера, анатоли Грычъскии женъскаа имена
а Словѣнъскии моужъскаа: море, денъ, вѣстокъ; и
пакъ глаголемъ Влиниъски: паньта та єзни, а
Словѣнъски: вси та-дзици. Не ко тестъ лъгъ въсъде
съмотрити Влиниска глагола, на разоумъ нуждя
влюсти; придетъ ко дроугоици моужъско имѧ
Грычъски, а Словѣнъски женъско, да прѣложиша мо-
жъскомъ именъ, ако же лежить Грычъски, на ве-
ликоу исказоу придетъ прѣложеные. И мало же сицѣхъ
глаголъ шерѣтъся, шаченъ соутъ. Да мѣ и
дроугоици оставльше истовое слово, разоумъ исто-
вии тожде могоуши положихомъ: неконъ разоумъ
ради прѣлагаемъ книгы сиа, а не тачю гла-
голъ истовиихъ радъма, хотиаше милость прияти
отъ Господа нашего Ісуса Христа, емоуже слава,
честь съ кѣзначальніимъ Отцемъ и Прѣсвѣтѣшимъ
Духомъ, наиниа и присно и въ вѣкъ кѣкомъ, аминъ.

КОРМЧАТА КНИГА.

Г. Т. Буслаевъ говори (гл. «Историческая Хрис-
томатия», стр. 377), че тоя памѣтникъ, който принадлѣ-
жи на Х вѣкъ, сѫдѣржа въ себѣ си множество старо-
бѫлгарски форми, ако и да е претжрѣль голѣми измѣ-
нения отъ русските преписваче. На място буквата ѿ,